

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 25—28.

Augusti — Den 4 September 1927.

55:e årg.

Huvudbry.

Doras vaknätter.

Oversättning av C. O. P. Lindström.

Hennes fullständiga namn var Dorotea Bengtsson, och hon såg icke ut att kunna hålla vaknätter. Hon var en liten klen och blek flicka, omkring elva år gammal, med bruna ögon, under vilka voro djupa mörka skuggor, och en frågande blick som var i hög grad rörande. Ingen visste om hennes vaknätter, men hon hade hållit dem så länge, att det stundom tycktes henne som om hon aldrig haft en hel natts vila. Men detta var naturligtvis misstag, ty hon mindes den natt då hon första gången blivit väckt av besynnerliga ljud som om någon vore mycket ond och någon annan mycket förskräckt. Hon lyssnade en stund i andlös förfäran, och därefter brast hon ut i en häftig gråt, ty hon visste vad de underliga ljuden betydde — att hennes pappa och mamma grälade. Dora kröp upp ur sin bädd och gick ut till trappan, där hon ställde sig för att lyssna, skälvande av förskräckelse och köld. Tårarna strömmade utför hennes kinder, och hennes lilla kropp skakade av ljudlösa snyftningar. Änglarna kunde icke ha varit mera skräckslagna, när den stora striden i himmelen bröt ut, än vad den menlösa Dora var över detta störande uppträde i hennes lilla värld. Ack, om blott de förbittrade föräldrarna där nere hade sett henne och förstätt hennes lidande!

Så småningom lugnade sig de högljudda rösterna och det blev tyst i huset. Dora återvände till sin bädd och kröp tätt intill den åttaåriga Rosa, som icke hade vaknat. Det dröjde länge innan Dora somnade. Och när hon till sist gjorde det, var det för att drömma om en hel del hemska saker och och ting, så att, när hon på morgonen vaknade, hon nästan trodde att allt hade varit blott en elak dröm.

Vid frukosten såg hennes pappa vresig och irriterad ut, och hennes mamma klagade över att hon hade huvudvärk och var trött. I det lilla mahognybordet var det en stor repa, och blomstervasen, som föregående dag stått på detsamma, var sönderslagen. Dora kände att hon icke kunde fråga hur detta gått till, och hon rodnade häftigt när Rosa utbrast: »Se, pappa, så förstört bordet är, och vasen är sönderslagen!»

Fadern såg skarpt på henne och svarade:

»Den slogs sönder i går afton, sedan du hade lagt dig.»

»Har Johanna slagit sönder den?» frågade Rosa. Johanna var tjänstflickan, men denna bodde icke i rummet.

»Nej, det har hon inte», svarade fadern vresigt. »Små flickor ska inte fråga så där, och om du säger ett ord mer om detta, så blir jag ond.»

Efter detta hälsade Dora aldrig godnatt på sina föräldrar utan att undra för själv »om de skulle samtala mycket innan de gingo till vila.» Efter det hon bett sin aftonbön och gått till sängs, kämpade hon länge mot sömnen och låg vaken tills hon var säker på att hennes föräldrar lagt sig. Stundom hände det att hon, trots sina ansträngningar att hålla sig vaken, ändock somnade och icke vaknade förrän på morgonen, men ofta hände det också, att hon sov blott en liten stund åt gången och vaknade med häftig förskräckelse. Mången natt lyssnade hon med tacksamhet timme efter timme till föräldrarnas lugna samtal, som förvissade henne om att allt var väl. Men under många andra nätter lyssnade hon med spända öron och klappande hjärta till häftiga ord och rörelser. Hon skulle inte kunnat förklara varför hon vakade. Men sannolikt var det delvis därför att hon hyste den barnsliga tron att de skulle sluta förr när hon bad: »O Gud, låt dem sluta; gode Gud, låt dem sluta för Jesu Kristi skull!»

Ingen anade Doras vaknätter, och för ingen talade hon om dem, ehuru det aldrig föll henne in att tänka, att det kunde vara orätt att på detta sätt lyssna till vad som icke var ämnat att hon skulle höra. Hon kunde icke heller förstå, varför hon blev blekare och magrare, varför hennes huvud värkte varje morgon och varför hon nästan alltid kände sig trött, så att hennes föräldrar med ängslan och oro gävo akt på henne. Dessa älskade innerligt sina barn, och Dora var dem kanhända kärare än Rosa.

En kväll kom Doras far hem senare än vanligt, och det hördes tydligt att han var uppretad över något. Plötsligt fick Dora höra sitt namn nämnas i förening med något som hennes mamma sade. Fadern gav ett vredgat svar; därpå hördes ett buller och ett genomträngande skri. Dora blev förskräckt, och glömsk av allt rusade hon framåt utan att tänka sig för. Där nere blevo hennes föräldrar i sin tur förskräckta av ett litet skri

och av ett fallande ljud. Fru Bengtsson störtade upp, bad sin man komma med ett ljus, och där ute vid trappan funno de Dora ligga sanslös, med ett stort gapande sår på ena sidan av huvudet, ur vilket strömmade ymnigt med blod. De buro in henne och lade henne i deras egen säng, varefter de tvättade och förbundo hennes sår. Om en stund slog Dora upp ögonen, såg sig omkring och frågade: »Är mamma inte skadad? Jag glömde att —»

»Jag sade dig att det skulle gå så», sade fru Bengtsson till sin man. För en gångs skull blev denne icke ond. Han lutade sig ned över Dora, smekte henne på kinden så-

tidigt sig själv att bli en bättre människa. Gud visste att han aldrig velat tillfoga henne något ont — att han hellre skulle velat dö än göra det. Och med Guds hjälp skulle han aldrig mer tillfoga henne något lidande. Då han kom in i sängkammaren, sov Dora, men hans hustru var vaken. Denna hade haft god tid att förebrå sig själv så väl som sin man, under det hon vakade över Dora.

»Fanny», sade John Bengtsson till sist, »förebrå mig inte. Vi ha båda mycket att förlåta varandra, och jag erkänner, att jag varit mycket häftig och ondsint. Men hädan-efter skall det inte förekomma något gräl mellan oss. Både Dora och vi ha tagit skada

Vipa.

som han alltid brukade och sade ömt: »Nej, min lilla älskling, mamma är inte skadad. Jag älskar mamma, och du behöver inte vara rädd för att någon skall göra henne illa. Men du har skadat dig, när du i drömmen föll nedför trappan, och jag tror att jag måste hämta hit doktorn för att se om dig.»

Dora log mot honom, under det tårarna rullade ned över hennes bleka ansikte. Hon förstod att Gud på något sätt besvarat hennes bön och »kommit dem att sluta»

Då doktorn avlägnat sig, tog fadern av sig sina skor och gick fram och åter i rummet, tänkande på Dora, tills han förstod så väl som någon kunde göra det, hur hon måste ha lidit och bett, och han lovade hög-

därv. Hans hustru svarade med en suck, och påverkad av en ovanlig ingivelse böjde han sig ned och kysste henne. Då han så gjorde vaknade Dora och log mot honom.

Detta var början till ett nytt liv för familjen Bengtsson. Makarna funno att det icke blott var möjligt att leva utan att gräla, utan också att kärlek är bättre och angenämare än hat. Och Dora var så viss på att hennes föräldrar älskade varandra så väl som henne, att hon miste all sin ängslan, upphörde med sina hemska vaknätter och växte upp till en frisk och munter flicka. Till sist glömde hon nästan också bort det lilla ärret som tittade fram mellan hennes bruna lockar. Men det var en sak, som hon

icke glömde. Varje kväll, när hon bad sin aftonbön, och stundom även om nätterna, när hon vaknade, viskade hon, sin vana trogen: »O, Gud, jag tackar dig. Ja, av allt mitt hjärta tackar jag dig i Jesu namn. Amen.»

Mot svordom.

*Din Herre Gud i himmeln skall du tjäna,
Åt honom skall du kropp och själ befalla,
Hans helga namn du prisa skall allena,
Och det allena skall du städs åkalla.*

*Guds namn är heligt, härligt och för-
skräckligt,*

Dess majestät uppfyller hela världen.

*Det kan du aldrig frukta här tillräckligt;
Det får ej brukas till en lek för flärden.*

*Du skall ej svärja vid de skapta tingen,
Ty himmeln är Guds tron, hans fotpall
jorden.*

*Ditt tal skall vara ja och nej, att ingen
Därvid må fresta dig till synd i orden.*

*Tag dig i akt! Vill satan du påkalla
Och bedja honom att din själ anamma,
Så är han herren, som skall dig befalla,
Och du hans träl är vorden med det-
samma.*

*Han är Guds fiende och din och allas.
Du ropar honom; han är genast färdig.
Han kommer nog, förutan att han kallas
Han står då redan i ditt hjärta när dig.*

*Var gång din tunga giver satan äran
I stället för att Herren Gud tillbedja,
Då flykta himmelns änglar med förfäran
Och alla onda andar högt sig glädja.*

ZACARIAS TOPELIUS.

Huvudbry.

«Det var svårt, de' här, aldrig vet jag, om jag nånsin klarar upp detta räkne-exempel», sade Lasse, och rev med sina knubbiga fingrar i det yviga håret. Han hade sett hur far därhemma gjorde, då han fick tänka mycket.

Lasse hade börjat skolan på nytt, och hitintills hade det gått bra för honom. Läraren hade berömt honom för att han alltid så ordentligt kunnat sina läxor. Men i dag var det alldeles omöjligt. Vart han såg i det stora skolrummet, hängde barnen med näsorna över griffeltavlorna och skrevo allt vad tygeln höllo. Endast han kunde ingenting. Ensam fick han sitta där med det svärlösta räknetalet. Ingen kunde hjälpa honom. Och det var icke utan, att en och annan tår ville bana sig väg från ögonvrån ned över de runda kinderna.

Men som han satt där och tänkte och tänkte med all den styrka som en 9-årig hjärna är mäktig överraskade han snart sig själv med att han satt och tänkte på söndagsskolan som han varit med på i söndags för första gången. Vad det var trevligt där. Söndagsskolläraren hade talat med dem så vänligt. Nu mindes han också vad läraren hade sagt till dem. Jesus älskar alla barn, och han vill därför vandra vid deras sida och hjälpa dem från varje fara. Han är ej allenast hos dem, då de komma till söndagsskolan.

Så kom han att tänka på, att Jesus kunde hjälpa honom också med detta svåra. Och Lasse fann snart, att det är en verklighet, Jesus vill och kan hjälpa.

Vipan.

De av oss, som bo i södra eller mellersta Sverige ha kanske sett den fågel, som avbildas här. Vipan eller tofsvipan förekommer nämligen i de nyss angivna delarna av vårt land. Som den är en vadarefågel, finner man den endast på sankar ängar, vid flod- och havstränder, i mossar o. s. v. Pannan, nacktofsen, framhalsen, över bröstet och vingpennorna äro svarta, rygg och skuldror mörkgröna, de undre kroppsdelarna och stjärtens främre del vita. Vipans läte är »ki-vitt», »ki-vitt».

Rådjur.

ETT av vårt lands vackraste djur finna vi i bild här på sidan, nämligen rådjuret. Bilden visar en grupp dylika, av vilka den längst bort stående är en hanne.

Kanske inte så många av Söndagsskol-

klockans unga läsare ha sett ett rådjur. De förekomma nämligen inte så allmänt, utom i Skåne, där de äro ganska talrika.

Men om vi inte ha sett rådjur i fritt tillstånd, ha vi kanske varit på Skansen i Stock-

holm och sett den grupp dylika djur, som finnas där. Har du gjort detta, kan du tala om huru de se ut, att de äro så vackra och behagliga, att man måste tycka om dem. De ha stora klara ögon, och deras rödbruna sommardräkt är utsökt.

“Skynda dig, det börjar snart!”

Av Valentin Borg.

Två små flickor voro på väg till söndagsskolan. Detta hände under en årstid, då barnen voro som allra mest upptagna med att åka kalkbacke, allt för yra av ras och lek för att tänka på hur kännbart det ofta blev för far och mor, då kalkarna gingo i kras och skor och kläder nöttes ut.

Jo, kanske att den ena av de nyss nämnda flickorna tänkte på det. Hon var en förständig liten flicka. På sin väg till söndagsskolan ropade hon därför till sin kamrat, som var mera intresserad för kalkbacksåkning än att gå och höra talet om Jesus: «*Skynda dig, det börjar snart!*»

Och som det icke hjälpte med uppmaningen, gick hon och fattade sin kamrats hand och drog henne med sig. Den lilla flickans nitälskan kom också hennes kamrat att övervinna sig själv, så att hon lämnade söndagens kalkbacksåkning och villigt följde.

»*Skynda dig, det börjar snart!*» borde vara varje gosses och flickas tillrop till sina kamrater på vägen till söndagsskolan eller andra goda sammankomster. Skulle icke uppmaningen vinna gehör, önskade jag att de, likt flickan, toge dem vid handen och ledde dem dit, där de kunde lära det goda.

Jag tänker att alla ni, kära barn, som läsa detta, i den kära boken *bibeln*, läst berättelsen om Sodoms förstöring. Ni komma säkert ihåg hur Abraham bad för Sodom och huru Gud lovade att skona staden, om i den funnes tio rättfärdiga. Ni minnas också hurusom, när änglarna kommo till Sodom, där icke funnos så många rättfärdiga och att änglarna därför måste säga till Lot, som var den ende rättfärdige i staden: »Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har med dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning», och huru

de, då Lot ännu dröjde, togo honom och hans anhöriga vid handen och förde dem ut, ytterligare manande: »Fly för ditt livs skull!» Lot blev också räddad och fann en fristad, under det att Sodom med sina invånare förgicks.

Vi må minnas barn, att det än i dag finnes ett Syndens Sodom. Det är världen och hennes väsen. Om detta Sodom säger aposteln Johannes i 1 Joh. 2: 17: »Och världen förgås och hennes lusta». Domen över detta Sodom kommer allt närmare. På samma gång randas också den stora dagen, då det himmelska Jerusalems portar skola öppnas för var och en som har flytt ut från Syndens Sodom.

Med avseende på dessa stundande händelser borde varje frälst barn och i synnerhet varje junior bli ett Guds sändebud, som till sina omkringvarande ropade ut: »Skynda dig, det börjar snart!»

Härmed vill jag sluta med en innerlig bön att varje liten gosse och flicka, som läser detta, må hinna fram till mötet omkring den vita tronen.

Låt oss skynda, ty det börjar snart!

»Guds änglar, de vänta, vänta,
änglarna vänta, vänta.
De hälsa oss välkomna hem.»

Några goda råd.

Biskop G. Billing sade en gång följande som »en gammal mans råd till ungdomen»:

»Sätt din lit till Gud, säker på att han håller sina löften, och var viss på, att det förer stor lön med sig att hålla hans bud, även om det skulle kräva försakelse.

Misstro icke människor, men tro gott om dem. Ingen blir mindre ansatt i livet än den godtrogne, ingen mera än den misstrogne.

Ha icke bekymmer för framtiden, men tag vara på den dag, som nu är inne! Den är den enda du kan kalla din, och den viktigaste för dig. Tag emot vad den bjuder, och gör vad du sättes till. Därigenom lägges den bästa grunden för framtiden och till att fylla större uppgifter än innevarande dags.»

Bibliska bilder.

Flera av bilderna i detta nummer i Söndagsskolklockan ansluta sig till berättelser i bibeln.

Om vi börja i början ha vi först en, som påminner om en mycket sorglig händelse, som tilldrog sig för länge sedan men som hade ytterst olyckliga följder. Du minns de båda bröderna Kain och Abel, och du vet hur Kain blev bitter mot sin broder och huru bitterheten växte till hat. Så en gång, medan de två voro ute på marken, överföll Kain sin broder Abel och slog ihjäl honom.

Ack, huru förfärligt! Och huru farligt är det inte, att låta bittra känslor få fäste i hjärtats jord.

Du kommer väl också ihåg berättelsen om David och Saul. Den sistnämnde var konung i Israel, medan David var då bara en herdegosse. Men trots sin ungdom och ringa ställning blev

Kain och Abel.

*Tavla av K. G. Pilo
i Nationalmuseum i
Stockholm.*

David och Saul.

Tavla av Ernst Josephson i Nationalmuseum i Stockholm.

han till stor hjälp för konungen. David var nämligen skicklig i att spela harpa, och när Saul blev upprörd, när de onda andarna började rå på honom, så blev han lugn och stilla, när David spelade för honom.

Så finna vi, att musiken är en stor gåva med makt över det onda och oroliga, och vi förstå, att även de unga kunna tjäna

och hjälpa, då de höra Guds röst och följa den.

Om barn talar även bilden, som erinrar om gossen Jesu besök i templet, då han var tolv år. Vi minnas att han fått följa sina föräldrar till Jerusalem, till en av de stora högtiderna. Föräldrarna återvände, men gossen Jesus stannade kvar. Han saknades, och efter mycket sökande funno de honom i templet bland lärarna där, vilka voro fulla av häpnad inför allt de hörde från den unge gossen.

Du kan själv läsa därom i Lukas evangeliums andra kapitel. Det är en mycket intressant berättelse.

Så ha vi en bild, som visar oss Betania. Måne någon av Söndagsskolklockans unga läsare skulle kunna berätta något om den platsen?

Och om Smyrna? Var ligger den staden, och var i bibeln talas om den?

“Gå till roten, gossar!”

«Kom ihåg gossar, att ni måste börja från början. Jag har blott en regel att giva er för dagens arbete, och den är mycket kort och lätt att minnas: *Gå till roten!* Att avlägsna detta ogräs synes vara en enkel sak, men det är ett mycket viktigt arbete, och det är så mycket som beror på att det blir grundligt gjort. Jag tycker om att se nybörjare gå till arbetet med det beslutet att göra sin sak väl. Men kom ihåg — *beskaffenhet* är bättre än *myckenhet* och att en sak väl gjord är tvenne gånger gjord.»

Den talande var gamle herr Nicoll, överträdgårdsmästaren på Grangehill, och gossarna voro George Barrett och Edvard Webster, båda omkring fjorton år gamla, som på försök arbetade i trädgården.

Blott en av dem kunde få stadigvarande anställning, men emedan de tycktes vara så lika, hade herr Nicoll svårt för att kunna välja den mest lämpliga.

En anställning hos den gamle trädgårdsmästaren på Grangehill var något som gossarna i byn alltid eftertraktade, när de slutat skolan, ty de som herr Nicoll undervisade, kunde, därest de voro läraktiga, vara säkra på att de skulle bli skickliga i yrket och lyckas väl.

Många, som i sina gossår börjat på Grangehill hade nu goda platser på andra håll och mindes med tacksamhet hur mycket de voro skyldiga deras första lärare och vän.

De nykomna gossarna tackade herr Nicoll och började arbeta i det trädgårdsland han anvisade dem. De skulle taga hälften var

Jesus vid tolv års ålder i templet.

av landet och rensa det från ogräs. De hade också fått lämpliga redskap att utföra arbetet med — bland andra en lång, stark och vass hacka, med vilken de kunde tränga ned till de djupaste rötterna och rycka upp dem.

En kort stund efter det herr Nicoll lämnat gossarna arbetade dessa under tystnad. Men rätt som det var rätade George på sig och efter att ha sett sig omkring och för-

vissat sig om att ingen fanns i närheten som kunde höra honom, sade han:

»Jag tänkte väl att vi skulle ha fått något annat arbete än detta. Rensa ogräs kan väl vem som helst göra; det brukar barn och kvinnor sysselsätta sig med. Detta är intet trädgårdsarbete. Jag önskar lära mig att odla blommor och krukväxter och vindruvor

ända. Om första steget är att rensa ogräs, så skall jag försöka att göra det väl och hålla på därmed tills jag blir befalld att taga nästa steg.»

Detta svar tyckte Neds kamrat icke om, och åter började gossarna arbeta under tystnad. Herr Nicoll gick flera gånger förbi dem och gav dem för varje gång ett uppmuntrande ord, de flesta gångerna inflikande den regel han först givit dem: »Kom ihåg, gossar, att gå till roten!»

När gossarna gått hem för att spisa middag, kom den gamle trädgårdsmästaren för att undersöka deras arbete. George hade rensat det största området, men när herr Nicolls vana öga granskade de båda gossarnas ogräshögar, upptäckte han strax, att, fastän Ned påtagligen gjort mindre än hans kamrat, var hans arbete likväl dubbelt värdefullare. Varje ogräsrot hade blivit uppryckt ända till de finaste fibrer. Han kunde icke i den mindre högen upptäcka en enda avbruten rot, medan det i Georges större hög fanns många sådana.

Kvällen kom, och herr Nicoll och gossarna stodo vid trädgårdslandet. Georges halva del var tillsynes fri från allt ogräs, han hade till och med räfsat den, så att den såg vida snyggare ut än Neds del. Han såg belåten ut både med sitt verk och sig själv och väntade tydligen få höra herr Nicoll säga »väl gjort», men han vart storligen missräknad när trädgårdsmästaren anmärkte att det ytliga arbetet »såg mycket bra ut, för att vara utfört av en nybörjare».

Ned såg på sin del av landet, av vilket mer än en tredjedel ännu var orörd, och det andra knöligt och ojämt, enär han icke gjort några försök att jämna det. Hans ogräshögar voro också mindre än Georges, och hans arbete syntes mycket mindre tillfredsställande. Likväl sade Neds samvete honom att han gjort sitt allra bästa. Han hade hört och bemödat sig om att omsorgsfullt följa herr Nicolls undervisning och gått till roten av varje ogrässtånd.

»Nu, gossar», sade herr Nicoll efter några ögonblicks begrundande, »är jag istånd att välja den av er som jag vill ha. Ni minns den regel jag gav er, och jag vet vem som bokstavligen följt den. Du, Ned, får komma tillbaka i morgon, och jag tvivlar inte på att jag med tiden skall kunna göra något av dig. Du, George, får din dagspenning och sedan må du söka dig ett arbete

och sådant där. Ett sådant jobb som detta kan man lätt få utan att komma till herr Nicoll på Grangehill för att lära sig det.»

Edvard eller Ned Webster, som han för det mesta kallades, var mycket ödmjukare i sitt omdöme om sig själv.

»Jag antager att alla som komma hit måste genomgå alla graderna», sade han. »Allt måste ha en början, och den som vill gå uppför en steg måste börja i dess nedersta

Bild från staden Smyrna i Mindre Asien.

som passar dig bättre än trädgårdsskötsel.»

Båda gossarna förvånades över detta hastiga och avgörande beslut, och den ene blev ond men den andre tacksam. »Jag har utfört mera arbete än Ned, sir», började George och pekade på sin del, »och Ni kan inte visa att det finns ett enda ogrässtrå kvar i den. För några minuter sedan berömde ni ju också dess utseende.»

»Sant, min gosse, och jag berömmar det ännu. Det är ett mycket bra ytligt arbete. Men du kommer väl ihåg att jag sade er två ting — först, att jag önskade *beskaffenhet*, icke *myckenhet*, och för det andra, att ni skulle *gå till roten*».

»Och detta har jag gjort, sir».

»Nej, icke alltid, min gosse. Se här, och här — och den gamle trädgårdsmästaren tog det ena ogräsståndet efter det andra från Georges hög och visade honom många avbrutna rötter, av vilka en del var kvar i jorden.

»Det kunde jag inte tänka mig att dessa småbitar betydde något», sade George dystert, ty hans arbete vittnade mot honom.

»Men jag sade dig det ju, jag sade dig det ju», upprepade trädgårdsmästaren.

»Kanhända Neds inte är bättre», sade George.

»Det må du själv se efter, gosse. Jag önskar att vara rättvis, och kan du finna några avbrutna rötter utan de delar som passa till dem, så skall jag giva dig ännu ett tillfälle.»

Men George sökte förgäves. Neds arbete uthärdade den noggrannaste undersökning, och den misräknade George nödgades erkänna att hans kamrat förtjänade platsen bättre än han, emedan han bokstavligen följt den gamle trädgårdsmästarens regel.

Gå till roten av människors liv och handlingar.

Det finns hos dem en stor del ytligt arbete som tillfredsställer göraren och framkallar åskådarnes beröm, vilka ej kunna se ned i hjärtat för att utfinna bevekelsegrunden därtill.

Byn Betania.

Upphittat.

Det finns en ytlig uppriktighet — som övas icke därför att den är rätt inför Gud, utan därför att det är det klokaste handlingssättet, eller kan det vara av fruktan för människors lagar.

Det finns en ytlig vänlighet. Ord och handlingar talas och utföras blott för det goda som därigenom kan komma oss själva till del och icke av kärlek till vår nästa eller av önskan att göra henne gott.

Det finns en ytlig sanning till och med — när människor bokstavligen tala sanning, men likväl lägga sina ord så att dessa få en falsk mening.

Det finns en ytlig tjänst — som utföres när husbonden ger akt på arbetaren, men som upphör när han icke längre är inom synhåll.

Det finns en ytlig religion — ack, att det skall vara så! — när de yttre formerna och bruken iakttagas och människor bedragas av sådana som hava gudaktighetens sken men ingenting veta om dess kraft.

Det finns ett slags självprövning som icke tränger djupare än till ytan och som tillfredsställer blott dem som fråga efter huru de äro ansedda av sina medmänniskor.

Må varje gosse och flicka »gå till roten» hos sig själva och minnas honom, som icke ser ned på sina skapade varelser på samma sätt som deras medmänniskor göra, utan som rannsakar allas hjärtan. Vid eder självprövning gå till roten av varje synd som samvetet visar bor i edra hjärtan. Och varen icke nöjda förrän I i Guds kraft, till svar på bön, haven utrotat den ända till dess finaste fiber, så att den aldrig mer må växa upp och bära ond frukt i form av sådana handlingar, som fläcka och vanställa ert liv.

Upphittat.

Har du hittat något någon gång, som du säkerligen gjort, då vet du, att det kan vara förenat med frestelse — frestelsen att behålla det hittade och behandla det som sitt eget.

Men också denna frestelse skall övervinnas, och vi skola göra vad i vår förmåga står för att söka återställa det upphittade.

Så handlade den gosse, som bilden visar. Han hade hittat en värdefull sak, men han var mycket angelägen att finna dess ägare.

Söndagsskolan i Salemskapellet i Norrköping.

Den 7 mars 1897 började vår söndagsskola här i Salem. Första söndagen kommo 28 barn. En föreståndare var tillsatt men inga lärare. Barnantalet ökades för varje söndag. I december samma år var barnantalet 73, och 6 lärare funnos. Det högsta antal barn pr söndag som varit är 277 och 20 lärare. Söndagsskolan här har pågått i trettio år. Tusentals barn ha besökt vår skola. Vår uppgift har varit att tala till barnen om Jesus, barnens bäste vän, och Herren har välsignat arbetet. Många ha blivit frälsta och äro nu lärare och lärarinnor i Söndagsskolan.

A. J. Eriksson.

Söndagsskolan i Hardemo.

I Hardemo i Närke finna vi den skola, som vi ha en bild ifrån i detta nummer.

Envar kan se, att det är en skara duktiga gossar och flickor.

I deras krets synes skolans föreståndare, herr E. A. Nilsson.

Han har varit detta i fyrtio år. Tänk, i fyrtio år. Det är en lång tid, och han måste ha stort tålamod och mycken kärlek till barnen, eftersom han hållit på med detta arbete så många år.

Vi sända en hjärtlig hälsning både till barn, föreståndare och lärare i vår söndagsskola i Hardemo.

Åskvädret.

Av Carin Hammar-sköld.

Gustav var en liten gosse, vilken ej ofta hört talas om Gud. Hans moder var död och hans far, lämnad ensam, hade blivit en hård man.

Det var mycket synd om Gustav, ty hans far var sträng mot honom, och hans bröder gjorde narr av honom, för att han ofta gick för sig själv och ej ville vara med om deras vilda upptåg.

Söndagsskolan i Salemkapellet i Norrköping.

En dag sade fadern till honom: "Om du ändå vore litet större och starkare, så att du kunde göra nytta för dig! Jag har svårt att försörja er. Du kan gå till någon av grannarna och höra efter, om du inte kan få valla kreaturen, fastän du är liten."

Dessa ord funderade Gustav mycket på; för kreaturen var han förfärligt rädd, ty en tjur ville stånga honom, då han var mycket liten.

Men något skulle han väl kunna duga till, han måste försöka.

En härlig sommarmorgon, just som fåglarna sjöngo och jublade som mest, steg

Gustav upp ur sin bädd. Han klädde sig utan att göra något buller för att ej väcka sina sovande bröder och smög sig sedan sakta ut genom stugans dörr — det skulle minsann ingen sakna honom, det visste han.

Så gick han ut i skogen, vid vilkens kant stugan låg.

Gustav älskade naturen som en god vän; i dess sköte hade han funnit sin bästa tröst.

Djuren och växterna hade varit hans förnämsta sällskap. Därför kände han sig ej alls ensam eller övergiven i den stora, vida skogen.

Där var också mycket roligt att se på.

Söndagsskolan i Hardemo.

Med djärva språng hoppade — nej, nästan flög den lilla kvicka ekorren från den ena grenen till den andra, från det ena trädet till det andra.

Ibland satt han helt stilla på grenen och såg ned på Gustav med sina klara ögon, liksom ville han säga:

“Titta du — titta du — men taga mig kan du ej; du räcker ej så högt, och jag är dig för snabb.”

Så gick Gustav omkring i skogen hela dagen, skogen var stor, och han visste ej alls hur långt han gått.

Ibland satt han och vilade på en tuva eller lade sig ned på den mjuka mossan.

O — så många vackra blommor där växte omkring honom!

Pyrola, linnéa, vita stjärnblomman och harsyrans små ljusröda blommor bland de gröna bladen. Den fina doften av pyrola och linnéa kändes vida omkring.

Men vad var det för en “lustigkurre” som klev omkring på marken med försiktiga steg? Brun och blank var han så att det sken om honom.

Jo, det var nog en “ekoxe”; han spatserade snart högtidligt uppför den stora lum-miga ekens stam.

Och fåglarna sedan! Gustav tröttnade ej att lyssna på deras glada sång och beundra deras glänsande fjäderskrud.

Under det att Gustav gick där ensam, började han tänka på mycket, som förr undgått honom.

Han funderade:

“Vem kan det väl vara, som ställt till med så mycket vackert och märkvärdigt! Till vem gick fåglarnas lovsång och blom-mornas doft i den ensliga skogen, där ingen människa fanns?”

Då Gustav gått hela dagen, kände han sig trött och mycket, mycket, mycket hungrig.

Han blev så glad då han på avstånd fick se en liten rödmålad stuga.

Han skyndade sig, och då han kom närmare såg han utanför stugan en flicka av hans egen ålder.

“God kväll”, hälsade Gustav, snälla, ge mej lite mat — jag är så förfärligt hungrig.”

“Gärna”, svarade lilla Rut och gick till stugan att hämta bröd och den raraste mjölk.

Det smakade, skall jag säga.

Under det att Gustav satt på sätet utanför stugan och åt, stod en gammal gumma

innanför fönstret och såg på honom mycket noga.

Sedan kom gumman ut och frågade honom, vart han ämnade gå.

Det visste den stackars gossen inte alls.

“Då kan du lika gärna stanna kvar här och samla bränsle åt oss för vintern; det finns gott om torrt ris och kvistar i skogen häromkring.”

Det arbetet passade just för Gustav.

Han strövade omkring om dagarna i den stora skogen och plockade flitigt ihop bränsle åt gumman.

Men utan sällskap var han aldrig; det finns så mycket att lyssna efter och att se på ute i skogarna.

Överallt är det något som lever.

Ju mer Gustav gick och tänkte sina barnsliga tankar, dess mer förstod han, att det måste finnas någonting osynligt innanför eller bakom allt detta liv och all denna rikedom och outsägliga skönhet.

En dag kunde han ej längre tiga.

“Vem har gjort skogen och allt? frågade han sin lilla lekkamrat.

“Gud förstås”, svarade Rut helt enkelt.

“Vem har sagt dig det?”

“Det har farmor sagt. Hon vet mycket hon, må du tro. Farmor och jag bedja till Gud alla dagar.”

“Men tänk, om Gud inte hör på er?”

“Jo, du, det gör han säkert. Gud har hjälpt farmor många, många gånger.”

“Men hur kan man då träffa Gud?”

“Han är överallt, säger farmor, och nära oss, om vi tycka om honom, tycka mycket om honom.”

Snart lekte de båda barnen omkring stugan, och Gustav hade glömt alla allvarliga spörsål.

Men han gömde dock Ruts ord i sitt hjärta, och där slogo de rot.

Gustav sov i en skrubbe uppe under taket på vindsloftet.

Där stod han ibland och såg ut genom den lilla fönstergluggen upp mot himmeln och månen, som lyste så vackert och försilvrade allt, träden och vattnet i den lilla skogssjö, som låg ett stycke från stugan.

Tidigt på morgonen väcktes han av svalorna, vilka byggt sig ett bo under takåsen.

Glada och kvittrande svingade de sig högt upp i luften, som ville de säga:

“Vii — vii nu är det härlig morgon — upp och gör nytta och var glad!”

En dag hade Rut fått lov av farmor att gå med Gustav ut i skogen och plocka bär. De båda barnen voro förtjusta, och var och en tog sin korg med, de voro mycket flitiga, så att korgarna blevo ganska snart fulla.

Men i sin iver hade de ej märkt, att det mörknat, och att himmeln överdragits av svarta molnmassor.

„Men Rut!“ utropade Gustav slutligen, „det här går ej an, vi måste genast gå hem. Snart blir det nog regn, och du får bannor av farmor, för att du blött ner din rena, fina bomullsklänning.“

Det såg verkligen hotande ut.

Luften var tryckande varm, och allt var så underbart stilla; inte en vindfläkt märktes, och det var, som om med ens alla skogens ljud tystnat i väntan på vad som skulle komma.

I ett ögonblick bröt ovädret löst.

Stormen tjöt och klagade i trädkropparna, skarpa blixtar lyste i de svarta molnen, och åskans dån var bedövande. Så kom en ljungande blix och en skarp skräll — och de båda barnen sjönko bedövade ned bredvid varandra. De hade hela tiden gått hand i hand för att stärka modet.

Gustav vaknade först till medvetande.

Forskräckt såg han ned på sin lilla kära leksyster, som låg där så blek och stilla.

Tänk, om hon skulle dö och han aldrig mer skulle få höra hennes vänliga röst eller se hennes goda, glada ögon, — så svårt det skulle vara!

Gustav hade tidigt gjort bekantskap med döden, då hans moder, som han så innerligt älskat, dog. Hon smög sig bort ifrån honom och kom aldrig mer tillbaka.

O, vad det sved i hans barnahjärta, att tänka därpå!

Vad skulle han nu taga sig till med Rut, ensam som han var? Jo, nu visste han, vad han skulle göra. Han kastade sig ner på knä, och under det att blixterna korsade varandra och åskan dånade högtidligt, bad han sin första skygga bön,

„Käre Gud hjälp — låt Rut få leva — du är ju så god — hör mig!“

Och Gud hörde honom.

Efter en stund slog Rut upp trötta, förvånade ögon, och så småningom blev hon sig själv igen.

Så glad Gustav blev!

Sedan det värsta ovädet gått över, skyndade barnen hem till farmor, som varit i

en dödlig ångest för deras skull och nu tackade Gud av allt hjärta för deras räddning.

Gustav blev med tiden en hederlig och arbetsam man.

Han glömde aldrig åskvädret i skogen och inte heller Gud, som han då för första gången fann.

Blomman i dalen.

*Dofta, dofta, lilla blomma,
I din undangömda dal,
Längta ej att bliva flyttad
Upp i slottets gyllne sal!*

*Här i dalen har du svalka,
Sol och luft och morgondag,
Ingen ros av avund bitter
Sårar dig med törnetagg.*

*Om högt upp, du skulle föras
Ibland fjällens storm och snö,
Skulle innan morgonväkten
Dalens lilla blomma dö.*

*Nej, var nöjd, du lilla blomma
I din undangömda dal,
Längta icke mer att flytta
Upp till ärans gyllne sal!*

*Dofta, dofta, sedd av ingen,
Men åt alla giv din doft,
Och var nöjd, till dess din Herre
Flyttar dig till högblå loft!*

ERIC.

Vanornas makt.

En liten pojke märkte att hans farfar var gång, innan han tog på sig sina skor, vände upp och ned på dem och skakade dem.

»Varför gör farfar så?» frågade han en dag.

Farfadern, en gammal indiamissionär, svarade skrattande:

»Jaså, gör jag det? Ser du, jag märker inte att jag gör det, men jag har vant mig vid det, då jag var i Indien. Där kan så lätt olika slags småkryp och ohyra nästla sig in i skorna, och man kan av dem bli stungen i foten, om man inte ser efter och skakar ut dem, innan man tar på sig skon. Jag har blivit så van därvid, att jag allfort gör det utan att tänka därpå.»

»Vanan är verkligen en märkvärdig makt», sade den lille pojken eftertänksamt.

»Ja, den är också en mycket betydelsefull makt», sade farfadern. Att riktigt grundligt tänka över den saken är mödan väl värt. Ja, vanan är en boja, som tar oss fången och blir allt starkare dag för dag. Och det egendomliga är att de dåliga vanorna tyckas fjättra oss hastigare än de goda. Vill du, min gosse, när du blir gammal, ha goda vanor, måste du i ungdomstiden ägna dig åt att öva sådana och låta de goda vanorna i kampen mot de dåliga få överhanden.»

»Går det?» frågade pojken.

Då log farfadern åter, ehuru allvaret lyste fram genom leendet, och så sade han:

»Det går icke i vår egen kraft, men om vi bereda rum i våra hjärtan för Frälsaren, så blir han segrare och med honom de goda vanorna, som han låter gro och växa i vårt hjärta och liv.»

“Bara.”

“Bara ett ord” har börjat mångt gräl.
“Bara den här gången” har störtat mången i synd.

“Bara en femöring” har förstört hundra kronor.

“Bara en gång till” — och dykaren gick till botten.

“Bara en droppe” har gjort mången drinkare.

“Bara ett parti” har gjort mången spelare.

“Bara stå emot” har räddat från mycket ont.

Tag en liten flicka eller gosse med dig till Söndagsskolan.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 28 augusti.

Moses födelse

2 Mos. 2: 1—10.

Tänkespråk: *Han skaffe rätt åt de betryckta i folket, han frälse de fattiga och krosse förtryckaren.* Ps. 72: 4.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningssällskapets textlista:

Måndag: 1 Mos. 46: 1—7.
Tisdag: 2 Mos. 1: 1—14.
Onsdag: 2 Mos. 1: 15—22.
Torsdag: 2 Mos. 5: 10—19.
Fredag: Matt. 2: 13—18.
Lördag: Ps. 94: 1—14.
Söndag: 2 Mos. 2: 1—10.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 4 september.

Moses kallelse.

2 Mos. 3: 1—12.

Tänkespråk: *Och jag hörde Herren tala, och han sade: "Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?" Och jag sade: "Se, här är jag, sänd mig."* Jes. 6: 8.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningssällskapets textlista:

Måndag: 2 Mos. 2: 11—25.
Tisdag: 2 Mos. 3: 16—22.
Onsdag: 2 Mos. 4: 1—9.
Torsdag: 2 Mos. 4: 10—20.
Fredag: 2 Mos. 5: 1—9.
Lördag: 2 Mos. 6: 1—8.
Söndag: 2 Mos. 3: 1—12.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 11 september

Påskalammet.

2 Mos. 12: 1—13.

Tänkespråk: Ty vi hava ock ett påskalam, som är slaktat, nämligen Kristus. 1 Kor. 5: 7.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningssällskapets textlista:

Måndag: 2 Mos. 12: 21—30.
Tisdag: 2 Mos. 12: 31—42.
Onsdag: 2 Mos. 13: 3—10.
Torsdag: Mark. 14: 12—25.
Fredag: 1 Kor. 11: 23—29.
Lördag: Hebr. 9: 11—28.
Söndag: 2 Mos. 12: 1—13.

